

Bóg wyznaczał mu drogę

Warto szczególnie teraz, gdy obchodzimy Rok św. Pawła, przyrzeć się uważniej osobie Apostoła Narodów i jego nauce, aby zaszczerpić w sobie jeszcze więcej odwagi i gorliwości do niesienia światu przesłania o wszechogarniającej Bożej miłości.

Przyszedł na świat ok. 10 r. n. e. w Tarsie. Jako młodzieniec kształcił się u Gamaliela jednego z najgłośniejszych ówczesnie rabbinów. Przez długi czas był prześladowcą chrześcijan, o czym sam mówił, z aprobatą przyglądał się kamieniom św. Szczepana. Ok. 35 r. n. e. wysłano go do Damaszku, by aresztował zwolenników Jezusa. Kiedy Paweł, zwany wówczas Szawłem, zbliżał się do bram miasta, powaliła go na ziemię wielka jasność. *Jam jest Jezus, którego ty prześladujesz* – usłyszał. Powołany w drodze do Damaszku w roku 36 staje się gorliwym głosicielem Ewangelii. Niewątpliwie cała teologia Pawła kryje się w objawieniu pod Damaszkiem i ten rdzeń teologiczny przejawia się we wszystkich jego listach.

Ważną pomocą dla zrozumienia Pawłowego przesłania jest obraz historyczno-geograficzny, środowisko kultury, polityki i religii, w jakim żył. Duchowa droga Pawła różni się znacząco od drogi dwunastu apostołów. Tamci poznali najpierw „ziemskiego” Jezusa, Jego życie aż po zmartwychwstanie. Paweł najpierw spotkał Zmartwychwstałego, a potem został pouczony o Jego życiu. I ta zupełnie odmienna perspektywa wycisnęła piętno na teologii Pawłowych listów.

Tars był zamożnym miastem portowym, stąd wielki przepływ ludzi różnych ras i narodów. O roli, jaką

odgrywał Paweł w kształtowaniu się chrześcijaństwa, świadczą opisy jego intensywnej działalności w *Dziejach Apostolskich*, także jego listy, które uczyniły z niego postać niezwykle ważną dla chrześcijaństwa. Kształtował i rozwijał świadomość pierwszych chrześcijan, ukazywał odrębność chrześcijaństwa od judaizmu (co powodowało wzburzenie wśród Żydów). Wskazywał na wypełnienie się obietnic Izraela w osobie Jezusa Chrystusa. Z nawróconych Żydów i po-

z Piotrem. W Tarsie i Antiochii przebywał krótko, z uwagi na wzburzenie Żydów. Stąd władze zmusiły do opuszczenia miasta. W każdym nowym kościele ustanawiał kapłanów, zwanych starszymi, nadzorował ich w ten sposób tworzył hierarchię kościelną.

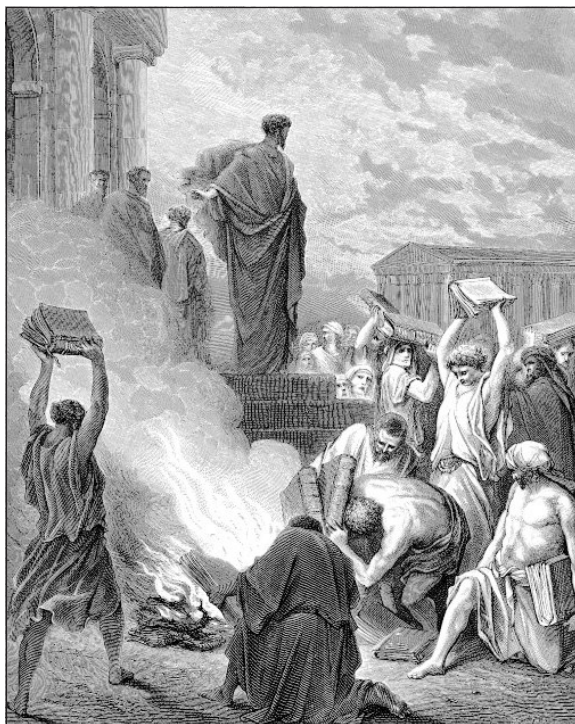
Drużyna podróży z Sylasem, w latach 50–53, sięgała poza granice dzisiejszej Azji Mniejszej. Przyłączyli się do niego Mateusz i Łukasz. Docierają do Filipów i Tesalonik, dają początek nowym kościołom.

Korynt to kolejny etap na misyjnym szlaku. Mimo wielu nawróceń napotykał na opór. Oburzeni jego nauką Żydzi, oddali go pod sąd Galliona, prokonsula Achai, który oskarżenie odrzucił.

Trzecia podróż trwała najdłużej (lata 53–58). Długi czas Paweł prowadził działalność misyjną w Efezie, potem w Grecji. Ponowny spisek uknuty przez Żydów zmusił go do zmiany trasy do Antiochii z morskiej na lądową przez Macedonię. Następnie udał się do Jerozolimy, aby dostarczyć zbiorówkę na ubogich oraz spotkać się z Jakubem i starszymi kościołów. Kolejny zarzut Żydów od-

nosił się do świątyni, jakoby Paweł miał ją zbezczerścić poprzez wprowadzenie do niej Greków. Wiosną 58 r., po przesłuchaniu przez Ananiasza i Sanhedryn, został uwięziony w Cezarei na 2 lata. Po wyjściu na wolność udał się do Rzymu. Tam znów trafił do więzienia, tym razem na 3 lata. Po uniewinnieniu odwiedził Efez, Kretę i Macedonię. Jednakże ok. r. 67 ponownie uwięziono go. Prawdopodobnie w tym samym roku został ścięty.

ANNA KRAMARCZYK

Święty Paweł w Efezie

gan tworzył lokalny Kościół. Przedstawił nowy obraz Boga nie tylko Boga Izraela, ale Boga jako „Ojca całej ludzkości”, co miało wpływ na rozprzestrzenianie się chrześcijaństwa wśród pogan. Nauki Pawła zrywały z tradycją żydowską poprzez odrzucenie Prawa jako drogi do zbawienia.

Paweł odbył kilka podróży misyjnych. Pierwsza przypadła na lata 45–49. Z Damaszku udał się do Jerozolimy w towarzystwie Barnaby, aby spotkać się z Apostołami, szczególnie